

մի եւ նոյն ձեւով, ի նշան իրենց մտերմութեան ու զինակցութեան (նոյն, 168, 124):

Թէ նախարարք որչափ նախանձայոյզ էին կարգի, ուշագրաւ է է դարու անգիր «գրուցաց» պատմածը՝ Սիւնեաց Անդոկ իշխանի մասին: Սա ճաշի կ'երթայ Շապուհ արքային, եւ ազատաց մէջ իրեն կուտան հազիւ «չորեքտասաներորդ բարձն՝» ըստ պատմական հին կարգին: Նա սրտմըտած, կամ ինչպէս պատմիչը կ'ըսէ՝ «հըպարտացեալ՝ ոչ ինչ ճաշակեաց»: եւ ապա ուզելով վրէժ խնդրել այդ նախատանաց, վշտեր բերաւ իւր աշխարհի զխսուն (կաղ. 82 եւն):

Հայրապետն եթէ ներկայ է արքունի կոչնոց, իբրեւ հոգեւոր պետ հասարակաց՝ թագաւորէն ալ վեր կը նստեցնեն երբեմն պատուոյ համար: Պապ իւր սեղանին վըրայ «աղաչեաց» Ս. Ներսիսի՝ բազմիչ արքունական գահոյից վրայ (Փաւս. 216): Աղաչելը նշան է՝ թէ սովորական չէր այդ բանը. այլ անշուշտ հայրապետն ալ հասարակօրէն կը բազմէր ուրիշ ճաշակից եկեղեցականաց հետ՝ որ կը նստէին «Ի թիկանց կուսէ», կարծես աշխարհիկ իշխաններէն վեր կամ վար չմնալու փափկանկատ հաշուով. եւ իրենց մէջ կը պա-